

Chương 11

Điều Tốt Đẹp Nhỏ Nhoi (2)

Sáu giờ dạ hội kỉ niệm thành lập học viện bắt đầu, ba giờ chiều mọi người đã bắt đầu chuẩn bị...

Vì người dẫn chương trình cần được yên tĩnh, phòng thay quần áo của cô và Cố Bình Sinh ở ngay tại trong phòng nghỉ.

Ở phía sau hội trường của học viện thì đừng hi vọng có thể đầy đủ trang thiết bị như nhà nghỉ, ví dụ như “phòng thay quần áo” chỉ dùng tấm bình phong gấp ngăn ra, ban đầu Đồng Ngôn không cảm thấy gì, lúc thực sự muốn thay quần áo liền cảm thấy đau đầu. Bình phong gấp có ý nghĩa như thế nào đây chứ? Chính là có thể lộ ra ngoài gần nửa bắp chân và toàn bộ bàn chân... Nói trắng ra một chút chính là khi cô thay quần áo và giày cao gót, tất cả động tác dưới chân đều bị nhìn thấy hết không sót một chút gì, kèm theo đó là một bóng người như ẩn như hiện...

Cô do dự thật lâu, dưới sự uy hiếp của nhân viên trang điểm, mới cầm bộ lễ phục đi đến sau tấm bình phong, bắt đầu cởi ra từng thứ một. Cuối cùng khi mặc chiếc váy lên, không ngoài dự đoán, nhân viên trang điểm đã hợp tác với cô hai năm bắt đầu ác ý mà trêu chọc, “Nhìn từ góc độ này quả thật rất chi là tình sắc ... Một tà váy thoáng hiện, đôi chân trần...”

Suýt nữa thì xô hụt chân vào đôi giày cao gót, buột miệng nói, “Lập tức xoay người, không được để cho thầy Cố nhìn thấy chị đang nói cái gì.”

Người trang điểm cười thành tiếng, “Yên tâm, thầy Cố không nhìn thấy chị nói gì đâu.”

Nghe chị ta nói như vậy, bỗng nhiên cảm thấy thoải mái... Cô nhét tất cả quần áo vào trong túi giấy, rút cuộc cũng thay xong lễ phục.

Khi cô đi ra, Cố Bình Sinh đang tựa vào cạnh bàn hóa trang để đọc sách, chiếc áo vest màu xám đã cởi ra, khoác lên chiếc ghế không có người ngồi ở bên cạnh. Có lẽ là vị trí mà Đồng Ngôn đang đứng vẫn nằm trong tầm nhìn của anh nên anh ngẩng đầu nhìn cô, Đồng Ngôn lập tức dời ánh mắt...

Kể từ hôm chủ nhật tuần trước ở trên xe điện ngầm, phát hiện ra tâm tư của mình, cô càng ngày càng thất thường. Rõ ràng nhất là, cô bắt đầu để ý từng động tác rất nhỏ của thầy Cố... Cô phát hiện lúc anh lái xe thích dùng tay trái giữ vô lăng, tay phải chỉ đặt lên trên như vậy, nhìn vào rất đẹp mắt; phát hiện

mỗi lần anh cầm mic đều không giống như cô cứ nắm chặt lấy cái mic như vậy, chỉ có tay trái cầm hờ, rất thông dong; phát hiện hình xăm trên tay anh đúng là một cái tên bằng tiếng Anh, hơn nữa còn là chữ viết của anh...

“Đồng Ngôn vô ky”, trong tai nghe chọt truyền đến một trận tiếng cười, Chu Thanh Thần nói, “Bảo nhân viên trang điểm vào phòng nghỉ số 1 của diễn viên, hóa trang trước cho các giảng viên chuẩn bị lên sân khấu.”

Rút cuộc Đồng Ngôn cũng hiểu, vì sao từ ba giờ Chu Thanh Thần đã bắt cô đeo tai nghe, hiển nhiên là dùng cô làm cái loa truyền thanh miễn phí.

Cô gọi người trang điểm, “Chủ tịch Chu tìm chị ở phòng nghỉ số 1.”

Người trang điểm vội vàng cất đồ hóa trang, cuối cùng còn không quên cảm thán một câu, “Bộ váy dạ hội của em hôm nay quả thật là rất tuyệt, Đồng Ngôn, hoàn mỹ chết mất, chị đã dụng tâm trang điểm cho em, bảo đảm em và Cố mỹ nhân trở thành kim đồng ngọc nữ của đêm nay.”

Nói xong liền chạy ra khỏi phòng... Bởi vì người trang điểm không đóng cửa, lập tức có mấy sinh viên khóa sau chạy đến cạnh cửa, cười nói, “Chị ơi chị, chị tốt nghiệp rồi có thể để bộ váy này lại hay không?”

“Chị, chúng em có thể vào xem không?”

Đồng Ngôn còn chưa kịp nói chuyện, Cố Bình Sinh đã nghiêng người, liền che khuất đi hơn nửa người của cô, lặng lẽ không một tiếng động, bù đắp một sai lầm... Kéo khóa bên eo của bộ lễ phục dạ hội...

Chỉ hai giây sau, bảy tám sinh viên nữ kéo vào, Đồng Ngôn ngẩn người nhìn về phía Cố Bình Sinh, anh đã dựa vào cạnh bàn, cầm cuốn sách lên, không biết viết bằng ngôn ngữ nào, tiếp tục đọc tiếp...

Nhìn vẻ mặt kia, giống như đang còn thật sự nghiêm túc suy nghĩ...

Cho đến khi hai người đứng đợi sau cánh gà để chuẩn bị cho màn mở đầu, Đồng Ngôn mới nhìn anh nói, “Vừa rồi... cảm ơn thầy.”

Cố Bình Sinh nhìn mặt cô có chút hơi đỏ, cuộn tròn tập bản thảo gõ lên đầu cô, cố ý nói rất nhẹ, “Bạn học Đồng Ngôn, có một số việc không cần, cũng không thể nói cảm ơn.”

Đồng Ngôn vốn đã ngượng ngùng, bị động tác này của anh làm cho mặt càng nóng hơn. Cũng may, tiếng nhạc mở màn cô đã nghe mười mấy lần cũng đã lặng lẽ nổi lên.

Hội trường vừa rồi còn huyền ảo, trong nháy mắt cũng đã im ắng xuống. Ba ngàn năm trăm người im lặng...

Cô khép mắt, khiến bản thân mình từ bỏ hết thủy tạ niệm...

“Đồng Ngôn,” Trong tai nghe, tiếng Chu Thanh Thần cũng có chút hồi hộp, “Go, tôi nay cậu là người đẹp nhất.”

Trong cái chớp mắt khi vừa mở mắt ra, sân khấu đã chìm trong bóng tối... Trong cái chớp mắt khi vừa mở mắt ra, sân khấu đã chìm trong bóng tối... Cô một tay nhắc tà váy, cuối cùng đi từ phía sau cánh gà ra giữa sân khấu.

Trong ánh đèn chói mắt đang dõi theo, cô không nhìn thấy gì cả ngoại trừ nghe thấy tiếng bước chân Cố Bình Sinh phía sau, rõ ràng như vậy... Tổng cộng mười hai bước, không nhiều không ít, thấy ký hiệu màu bạc dán trên sàn nhà... Cô dừng lại, mỉm cười, đối mặt với Cố Bình Sinh, sau đó nhìn về phía trước: “Kính thưa các vị khách quý, các thầy cô giáo, các bạn sinh viên, cùng tất cả các sinh viên đang xem truyền hình trực tiếp trên internet, chúc mọi người một buổi tối vui vẻ...”

Nói xong phần mở đầu rườm rà này, cô thở phào một hơi, vào chủ đề chính, “Tôi là sinh viên học viện luật khóa 08, Đồng Ngôn. Người đang đứng bên cạnh tôi là giảng viên của khoa Luật, đồng thời cũng là người đồng hành cùng tôi trong buổi tối ngày hôm nay,” Cô nghiêng đầu qua, mỉm cười nhìn Cố Bình Sinh, “Cố Bình Sinh, giảng viên Cố.”

Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, cả hội trường đã sôi trào... Cố Bình Sinh chỉ nói mấy chữ: “Mọi người buổi tối vui vẻ...” Giọng nói phát ra từ những chiếc âm li gắn xung quanh hội trường, thế nhưng lại có chút trầm thấp gọi cảm...

“Ôi Trời ơi,” Chu Thanh Thần cảm thán trong tai nghe, “Đây mới là giọng nói chân chính của thầy Cố...”

Đồng Ngôn cũng vô cùng kinh ngạc, so với lúc diễn tập, đây mới là đẳng cấp chuyên nghiệp...

Cũng may phần sau đều là nhiệm vụ của Cố Bình Sinh. Cô đứng bên cạnh người của Cố Bình Sinh, nghe đạo diễn cảm thán liên tục, chút lo lắng cuối cùng cũng không còn nữa, quả thật muốn mắng chửi người. “Cho tôi một từ, để hình dung giọng nói đàn anh tương lai của tôi đi.”

“Từ tính.”

“Tục!”

“Gọi cảm.”

“Cũng tục!”

“Êm tai.”

“Cậu học vật lý phải không? Ngay cả từ để hình dung cũng không biết.”

...

Thẳng cho đến khi đèn trên sân khấu cũng đã tắt, mấy người chỉ đạo mới bắt đầu gà bay chó sủa tiến hành điều hành các tiết mục...

Đồng Ngôn và Cố Bình Sinh không thể trở về phía sau hậu trường, đành ngồi bên cạnh sân khấu nghỉ ngơi.

Khi cô nhìn anh là lúc anh vừa nhận chai nước khoáng từ người trợ lý chương trình, thuận thể mở nắp chai uống lên một hớp nước, “Làm sao vậy?”

“Có phải thầy từng luyện tập qua rồi không, hoặc là đã từng học để làm người dẫn chương trình phát thanh phải không?”

Anh cũng không phủ nhận, “Ít nhiều thì cũng có học qua một chút.”

“Ít nhiều? Một chút?” Đồng Ngôn thở dài, “Thầy Cố, thầy cẩn thận bị bọn họ giữ lại, về sau đều phải làm người dẫn chương trình.”

Bởi vì Cố Bình Sinh thả lỏng, không chỉ cô mà cả một đám diễn viên đội kịch đang chờ lên sân khấu ở phía sau cũng giám áp lực.

Ngải Mễ đứng cách đó không xa, khoa trương làm động tác “ôm tim” với Đồng Ngôn và Cố Bình Sinh, Đồng Ngôn bị hành động này của cô bạn làm cho bật cười...

Lần đầu tiên khi cô dẫn chương trình, đã từng vô cùng kinh ngạc, vì sao hậu trường náo nhiệt chẳng khác nào cái chợ, trừ việc không thể cao giọng quát to, căn bản thì âm thanh tiếng động gì cũng có.

Sau này một lần đứng dưới sân khấu mới phát hiện, thanh âm từ những chiếc âm li cũng đủ che hết đi mọi thứ. Cho nên mỗi buổi dạ hội, đều có thể hình thành hai cảnh tượng khác xa nhau... Những người mới lo lắng đến mức không dám ra... Những người cũ lại nhảy lên nhảy xuống ầm ĩ...

Cô uống một hớp nước, trong tai nghe đã có tiếng: “Triệu Giai Nam biểu diễn.” Without you của Mariah Carey.

Tiết mục hiện tại là dàn nhạc giao hưởng, nên bài hát “Without you” này không cần chuyển cảnh, chỉ cần đợi cho dàn nhạc chào cảm ơn xong thì sẽ bắt đầu đệm nhạc cho Triệu Giai Nam. Cho nên cô chỉ cần nghe rồi tiếp tục nghỉ ngơi.

“Chết tiệt,” Chu Thanh Thần bỗng nhiên chửi tục, “Bỏ đi, Đồng Ngôn, có chuyện lớn rồi, cậu cứu sân khấu đi.”

Tim cô đập lộp bộp một chút, nhưng đây là tai nghe đơn hướng, cô không thể hỏi ra được là chuyện gì... (tai nghe đơn hướng: chỉ nghe mà không thể hỏi, thường dùng cho những người dẫn chương trình nghe được sự chỉ đạo từ xa.)

Chiếc màn phía trước sân khấu bắt đầu chậm rãi hạ xuống, tiết mục này đã hoàn toàn kết thúc, đợi đến khi màn sân khấu che kín dàn nhạc giao hưởng chính là lúc tiết mục tiếp theo bắt đầu...

“Đồng Ngôn, hai tiết mục sau chưa chuẩn bị tốt, không kịp báo cho dàn nhạc, trong cuộc thi ca hát của khóa 08 cậu đã từng hát bài này rồi, đổi cho cậu.”

Cô đứng thất thần nơi đó... Chiếc màn sân khấu cũng đã hạ xuống, tiếng đàn dương cầm lặng lẽ vang lên mở đầu cho khúc nhạc dạo, từng nốt nhạc như đánh vào lòng cô.

“Lên nào.”

Ngay khi cô rút cuộc cũng đủ dũng khí đứng lên thì đã trễ câu thứ nhất.

Một phía khác của sân khấu, Trầm Diêu dường như nhận thấy không có ai hát, lập tức tăng thêm một đoạn nhạc dạo.

Sau đó lại lặng lẽ chuyển sang tiết tấu chậm dần mở đầu bài hát...

“No I can't forget this evening” Đồng Ngôn cầm mic lên, không kịp đi ra sân khấu, cũng đã hát lên câu đầu tiên.

Hậu trường lập tức an tĩnh lại. Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, mọi người đều kinh ngạc...

“Or your face as you were leaving. But I guess that's just the way. The story goes...”

Trong bóng đêm, dường như Đồng Ngôn thấy được ánh mắt Cố Bình Sinh. Chỉ một nháy mắt như thế, cô đã đưa tay vén màn sân khấu, bước lên sân khấu.

Ánh đèn sân khấu chiếu đến trên người cô chỉ trong nháy mắt, dưới và sau sân khấu cũng bắt đầu an tĩnh lại...

Nửa giây sau, cả hội trường vang lên những tiếng thét lớn chói tai, kinh hô và vỗ tay tràn ngập, gần như không nghe thấy nhạc đệm nữa.

Danh sách các tiết mục đã sớm được phát ra. Không ai nghĩ tới, cuối cùng là người dẫn chương trình tự mình lên sân khấu. Cô dựa theo kịch bản có sẵn, vừa nhẹ giọng hát vừa đi đến bên cây piano của Trầm Diêu...

Sau đó... Thấy Trầm Diêu hé miệng với khuôn mặt tươi cười. Sau đoạn điệp khúc, cả dàn nhạc giao hưởng bắt đầu đệm nhạc.

Đồng Ngôn cảm thấy mình bắt đầu thở gấp, nhìn thấy Trầm Diêu ngẩng đầu... Không tiếng động dùng khẩu hình nói, “Cao trào chuẩn bị, một, hai...”

“I can’t live” Cô vừa hát nửa câu, một giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng trong nháy mắt đã xuyên qua sân khấu...

“I can’t live If living is without you I can’t live I can’t give anymore ...” Đồng Ngôn không dám tin quay đầu, thấy Cố Bình Sinh đi ra từ đầu kia của sân khấu.

Không biết từ lúc nào anh đã cởi áo vest, dáng vẻ giống như lần đầu tiên trên lớp học, cả cravat cũng tháo xuống, tùy ý cầm mic. Chỉ khẽ cười, rất chậm, rất chậm, đi từ trong bóng đêm hướng về phía ánh sáng mà tới gần bên cô. Đôi mắt đen nhánh kia, nhìn cô không chớp mắt...

Anh giơ tay lạng lẽ ra hiệu, cô lập tức hiểu ý. Chỉ đặt mic xuống, im lặng, đứng trong vòng sáng của ánh đèn sân khấu, nhìn anh đi ra từ nơi nửa sáng nửa tối...

“I can’t live. If living is without you. I can’t live. I can’t give anymore...” Cao trào đi qua, nhạc đệm đều dừng lại, Trầm Diêu vẫn đàn, hoàn mỹ phối hợp với tiếng hát của Cố Bình Sinh.

“No I can’t forget this evening.”

Anh trở thành giọng hát chính trong im lặng. Một cái ra hiệu, cô đã cầm mic lên, khẽ hát đệm theo anh. Sau mỗi câu, cô sẽ luôn hát bè theo lần nữa. Cái gì gọi là điên cuồng? Đám sinh viên đã sôi trào từ lâu, tiếng hét chói tai mãi không dừng.

Cuối cùng thì cô đã hiểu. Phối hợp hoàn mỹ. Từ nhạc đệm của piano, nhạc đệm của dàn nhạc cho đến anh và cô. Từ đầu đến cuối anh chỉ đứng ngoài ánh sáng, nhìn cô, mãi đến cao trào cuối cùng mới vươn tay ra cho cô. Cô không nhớ rõ mình đã duỗi tay ra như thế nào. Giống như bị mê hoặc, cứ như vậy, bị bàn tay anh nắm chặt.

“Tôi điên rồi, tôi muốn điên rồi đây...” Sau khi Đồng Ngôn được Cố Bình Sinh dắt xuống khỏi sân khấu, Chu Thanh Thần cuối cùng kêu lên, giọng nói run rẩy, “Có nhìn thấy không, hai người này mới chính là những người dẫn chương trình chuyên nghiệp, nhìn thấy cả chưa...”

Trong tai nghe, một trận cười âm ỉ, tràn ngập tai cô... Nhưng giọng của chính mình, lại không biết mất ở nơi nào...

“Đồng Ngôn vô kỵ,” Ngải Mễ ôm chầm lấy cô, “Minh làm được rồi, mình dùng khâu hình đối tiết tấu với Cố mỹ nhân nhà cậu, không chê vào đâu được! Hoàn mỹ!”

Mấy người quản lý của đội kịch Dương quang thấy hai người dẫn chương trình xuống, lập tức lên sân khấu, vô cùng thuận lợi giới thiệu màn kịch của họ. Thành công chuyển tiếp đến tiết mục của mình.

Lúc này trên sân khấu đã vang lên tiếng ca kịch... hậu trường lại bùng nổ... Tất cả mọi người đều hưng phấn như chính mình là người cứu sân khấu, Cố Bình Sinh đứng cạnh cô, thuận tay đưa cho cô chai nước, “May mắn đây là bài hát cũ, bằng không tôi cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.”